

Ma muudkui sõitsin. Hea oli. Liikumine oli hea. Ma ei teadnud, kuhu ma lähen. Ma lihtsalt sõitsin. Igavus oli mu üle võimust võtnud, ma ei igavle tavaliselt kunagi ja äkki oli mul igav. Mitte ükski asi, mis mulle pähe tuli, ei pakkunud mingit huvi. Ja nii ma lihtsalt tegin midagi. Istusin autosse ja sõitsin ja kui sai keerata paremale või vasakule, keerasin paremale, ja kui järgmisel teelahul sai keerata paremale või vasakule, keerasin vasakule. Ja nii ma muudkui sõitsin. Viimaks sõitsin pikalt mööda metsateed, kus rattaroopad läksid mõne aja pärast nii sügavaks, et tundsin, et auto jääb põhjapidi kinni. Ma aina sõitsin, kuni auto jäi päris kinni. Proovisin tagurdada, aga sest ei tulnud midagi, nii et ma jätsin auto seisma. Lülitasin mootori välja. Ma

jäin autosse istuma. Jah, nüüd olen ma siin, mõtlesin, nüüd istun ma siin, mõtlesin, ja tundsin tühjust, nagu igavusest oleks saanud tühjus. Või pigem hoopis mingitsugu ärevus, sest ma tundsin mingit hirmu, kui ma seal istusin, tühi, ja pilk otse ette tühjusesse. Olematusesse. Mis jutt see nüüd on, mõtlesin. Minu ees oli mets, see oli lihtsalt mets, mõtlesin. Et siis metsa oli see ootamatult pähe tulnud autosõit mind toonud. Ja öeldakse ju ka, et keegi või miski viis kellegi, jah, või millegi, muuni, tähendagu see mida tahes. Ma vaatasin metsa enda ees. Mets. Ja puud, mis seisid tihedalt üksteise kõrval, männid, männipuud. Ja puude vahel oli pruun maapind, too näis olevat kuiv. Ma tundsin end tühjana. Ja siis veel see ärevus. Mida ma kartsin. Mispärast ma kartsin. Kas ma olin nii hirmunud, et ma ei suuda autost välja minna. Ei söanda. Ja siis veel see metsatee, mida mööda ma metsa sõitsin ja viimaks ennast täitsa kinni sõitsin, seal lähedal, kus tee lõppes. Ja see oli küllap ka põhjuseks, mispärast ma sellist hirmu tundsin, sest ma olin oma auto metsatee lõpus kinni sõitnud ja siin, metsatee lõpus, polnud üldse ruumi, et ma

saaksin ümber pöörata. Ja ma ei mäletanud, et ma pärast sellele metsateele keeramist oleksin kuskil mööda sõitnud mõnest ümberpööramise kohast. Aga kas see saab olla võimalik. Jah, sest kui ma oleksin jõudnud ümberpööramiskohani, siis oleksin ma kindlasti peatanud auto ja ümber pööranud, sest igavus ju ei kahanenud sellest, et ma sõitsin mööda kitsast teed läbi selle madalate oosidega maastiku, jah, pigem läks igavus suuremaks. Aga ma ei näinud ühtegi ümberpööramiskohta, seda ma küllap kogu aeg ootasin, jah, seda, et näeksin kuskil ees kohta, kus saan auto teeserva ajada, veidi tagurdada, uuesti ettepoole sõita, võib-olla teha nii veel mitu korda, jah, loomulikult, kuni auto on ümber pööratud ja ma saan mööda metsateed tagasi suurele teele sõita ja siis sõita mingi linnani, aga mis linna, mingisse linna, kus on inimesed ja ma saan võib-olla midagi osta, näiteks *hotdog*'i, või äkki, võib ju juhtuda, et ma satun väikese teeäärse kohviku peale, kus peatuda ja õhtust süüa. See on ju võimalik. Ja siis tuli järsku pähe, et sellest on nüüd juba mitu päeva, kui mitu, ma ei mäletanud, kuna ma viimati õhtust sõin. Aga küllap läheb

nii kõigiga, kes üksi elavad. Iseendale õhtusöögi valmistamine muutub ettevõtmiseks, jah, pigem on lihtsam haarata midagi, mis on juba olemas, leivaviil, kui mul muidugi on kodus leiba, ja midagi sinna peale, tihti majonees otse viilule ja veel paar-kolm lambalihavorsti lõiku. Aga ega ei pea ju istuma siin ja sellest mõtlema, nagu mul poleks midagi tähtsat, mille pärast muretseda. Aga millest ma siis mõtlema pean. Küll on rumal seda küsida, sellest mõelda. Ma sõitsin oma auto metsateel kinni, inimestest kaugel pärapõrgus ja ma ei saa seda lahti, nii et mul peaks olema tegemist rohkem kui küll, et ametis olla, jah, seda kutsutakse pigem hõivatuseks, jah, et auto lahtipäästmisega hõivatud olla. Sest auto ei saa niimoodi jääda, roopas kinni, nagu ta praegu on. Ilmselgelt mitte. See on nii ilmselge, et sellest mõeldagi on lihtsalt tobe. Ma seisan ja vaatan autot ja auto lihtsalt istub seal ja vaatab mulle sama totralt vastu. Või siis vaatan hoopis mina seda totralt. Ja jumal, kui totter too välja näeb, kui ta seal istub, kinni sõidetud mingi künka otsa, nagu võib öelda, keset metsateed, kus tee jätkub veel mõned meetrid, kuni lõpeb ja

algab rada, mis viib otse metsa. Ja mis ma sellel metsateel tegin. Miks ma sinna keerasin. Mis mõte see selline oli. Mis põhjus mul oli seda teha. Mitte ühtegi. Üldse mitte ühtegi põhjust. Ja miks ma siis metsateele sisse keerasin. See oli ehk täiesti juhuslik. Jah, küllap ei saa seda muuks pidada. Aga juhus, mis see siis on. Ei, ega ma ei või mõelda sellist rumalust. See ei vii kunagi kuhugi. Ja nüüd järgmiseks tuleb mul auto lahti saada, jah, ei vähem ega rohkem. Ja siis ma pean proovima seda ümber pöörata. Ja ma ju ei sõitnud mööda ühestki kohast, kus autot oleks saanud ümber pöörata, sest kui ma oleks, oleksin ma seda loomulikult juba ammu teinud, kuna sõitmiseks pole võimalik ette kujutada igavamat teed kui see metsatee. Ainult need madalad oosid ja peale nende veel vaid üks mahajäetud talukoht, üks väike talumaja, jah, see pidi olema maha jäetud, sest mitu akent sel majal olid erisuguste laudadega kinni naelutatud. Ja värv oli majal kulunud, paljudes kohtades päris kadunud. Ja pool heinaküüni katust oli sisse kukkunud. Kahju on neist majadest, mis on lagunemas, hooleta majadest. Majadest, millest keegi ei

hooli. Ja miks keegi neist ei hooli. Sest enne maja lagunemist oli see ju, jah, ilus maja. Ma oleksin hea meelega ise elanud sellises majas, jah, oleksin väga tahtnud elada selles majas, millest ma mööda sõitsin, aga see oleks pidanud olema mu elus enne, siis kui ma olin noor, mitte praegu. Ja loomulikult poleks ma tahtnud elada niisuguses lagunenu majas, nagu too praegu oli. Sest nüüd ei saanud selles loomulikult enam elada ei inimesed ega keegi, no ei tea, kes keegi. Loomad võib-olla. Jah, võib-olla olid mingid loomad sinna asunud. Ja maja oli küllap hiiri täis. Võib-olla olid isegi rotid majja elama tulnud. Või siis, ja sel polegi tähtsust. Inimesi majas igatahes ei olnud, päris kindel, ja minul oli praegu inimest vaja, jah, kedagi autoga või, veel parem, traktoriga, mis saaks auto lahti tõmmata. Aga selles talus, millest ma mööda sõitsin, polnud kedagi, kindel mis kindel. Ja ma sõitsin veel hea pika maa ega näinud peale nende ooside midagi, kuni nägin sellest metsateest ülevalpool suvemaja, mis nägi päris kena välja, kuid kardinalid olid akende ette tõmmatud, nii et ka suvemajas polnud inimesi, see on küll kindel. No nii jah, nii et

ma peaksin minema tagasi suurele teele, et kedagi leida. Ja kui nüüd järele mõelda, siis ega ei olnudki palju maju, millest ma suurel teel mööda sõitsin, päris inimtühi oli siinkandis ja pärast seda, kui ma viimast korda keerasin vasakule või paremale või kumb see nüüd oligi. Kas ma üldse selle viimase pika lõigu jooksul, mis ma suurel teel sõitsin, üldse mõnest majast mööda sõitsin. Võib-olla. Võib-olla ka mitte. Igatahes oli see pikk lõik, suur tee pidi ilmselt üsna pea lõppema ja ma oleksin pidanud seal ümber pöörama, kui ma poleks vasakule pööranud ja seda metsateed pidi sõitma hakanud. Sest kas seal oli maju, kuskil suure tee ääres, ei, sellele ma küll tähelepanu ei pööranud, siis küll mitte, kui ma keerasin paremale või vasakule, aga siis ei olnudki mul majade vastu mingit huvi, ma ju ei otsinud maju. Või siis, võib öelda, et majad ei tulnud mulle mõttessegi. Mis sugugi ei tähenda, et ma ühest või teisest majast mööda poleks sõitnud. Loomulikult mitte. Tõenäoliselt olin ma paljudest majadest mööda sõitnud. Ja neis majades, millest ma mööda sõitsin, pidi

elama inimesi. Või vähemalt mõnes neist. Sest kui seal kedagi ei ela, siis mille jaoks see suur tee seal on. Loomulikult oli suure tee ääres maju, millest ma just või no mitte just alles, vaid veidi aja eest mööda sõitsin, jah, enne kui ma vasakule keerasin, seal, kus ma nägin, et mingi metsatee sealt maha keerab, mingi metsatee jah, ja ma hakkasin seda teed mööda sõitma. Aga suurele teele tagasi oli jalgsi pikk maa minna, ja kui kaugele ma peaksin mööda suurt teed minema, enne kui ma mõne majani jõuan, ei no seda ju ei tea. Ja kui ma lõpuks majani jõuan, pole sugugi kindel, kas keegi on kodus, ja kui nad on kodus, jah, siis pole üldse kindel, et neil on auto või et too, kellel on auto, on siis kodus. Aga kui sellises kohas elatakse, on küll autot vaja. Või äkki mitte. Vanasti polnud kellelgi autot. Ja küllap käis siis buss. Küllap see võis nii olla. Ja väga tõenäoliselt sõitsin ma mööda mõnest väikesest talust ja küllap on neil traktor, väike traktor, võib-olla kahe rattaline aiatraktor. Ja kahe rattaline traktor saab kindlasti mu auto lahti tõmmata sellelt kuradi künkalt, kus see nüüd umbeselt kinni istus. Ainus asi,

et mööda metsateed on suure teeni pikk maa minna ja karta on, ei, raudselt on mööda suurt teed pikk maa minna, enne kui ma esimese majani jõuan. Võib-olla peaksin hoopis veel korra proovima autot lahti saada, annan gaasi ja sõidan ederpidi ja siis tagurpidi. Edasi, tagasi. Ikka ja jälle. Edasi, tagasi. Jah, tuleb seda veelkord proovida. Ja ma aina istun ja vaatan otse ette, niiviisi, nagu ma ei näeks üldse midagi, vaid lihtsalt istun. Ja mõne aja pärast mõtlen, et lund sajab, küllap ma nägin seda juba enne, aga kulus jupp aega, enne kui ma seda mõtlesin, seda tähele panin, aga lund juba sadas, mitte eriti paksult, õhulised lumehelbed, mis langevad ja langevad kergelt alla ja alla ja mina istun ja püüan lumehelveste tantsu jälgida, kõigepealt üks lumehelvest, ja siis järgmine, nii kaua, kui ma suudan üht lumehelvest jälgida, ma jälgin, algul polnud see üldse raske, kuigi ma ei saanud üht lumehelvest eriti kaua jälgida, aga vähe aja pärast, kui sadu läks tihedamaks, läks see raske- maks, jah, võimatuks, siis ma enam ei püüdnudki seda teha ja siis lihtsalt istusin ja vaatasin otse enda ette ja mõtlesin, et nüüd, kui lund

sajab, on veel raskem autot lahti saada, kui see enne oli raske, siis nüüd on see täiesti võimatu. Ega polnudki enam muud, kui et ma pean leidma kellegi, kes saab selle lahti tõmmata. Aga siis ma ei saanud enam lihtsalt autos istuda, ma pidin minema kedagi otsima. Asi on lihtsalt selles, et ma ei tea, kuhu otsima minna, kust kedagi leida, see väike talu, mida ma nägin, oli maha jäetud ja selles suvemajas, mida ma nägin, ei olnud kedagi ja suure teeni on pikk maa minna. Ja miks ma nii kaugele üldse sõitsin. Võib-olla sellepärast, et ma lihtsalt sõitsin ja ei mõelnud midagi, ei mõelnud, kui kaugele ma tegelikult olen sõitnud. Jah, kindlasti sellepärast. Aga nüüd, mis nüüd. Jah, nüüd ma pean igatahes leidma kellegi traktoriga, või autoga, kes saaks mu auto lahti tõmmata. Aga selles just asi ongi. Kuhu ma peaksin minema, et seda kedagi leida. Pean minema tagasi suurele teele ja siis minema seda teed mööda nii kaugele, kuni jõuan majani, kus on keegi, kellel on kas auto või traktor, ja need, kes elavad sellises ligipääsmatus kohas, neil on kindlasti auto. Igal juhul siis, kui nad on noorema-poolsed, vanematel inimestel pole sageli autot,

nad pole vahel isegi juhiluba teinud ja pealegi käib vahetevahel buss, isegi sellistes inimtühjades kohtades, mida pikemalt ma sõitsin, seda inimtühjemaks ja inimtühjemaks läks, ja ma keerasin vasakule ja sõitsin, kuni sain paremale pöörata ja siis edasi, kuni ma sain uuesti vasakule pöörata, nii kogu tee, kuni ma siia jõudsin ja enam edasi ei saanud. Jah, nii see nüüd on. Ja nüüd ma ei saa enam, ma ei või enam oodata. Nüüd tuleb midagi ette võtta, sest nüüd sajab lund mis hirmus. Ja ma lihtsalt istun ja vaatan, kuidas lumi kukub ja kukub või langeb ja langeb, öeldakse selle kohta hoopis. Ja justkui külm on, eks ole. Jaa, on jah. Aga siis ma saan lihtsalt mootori käima panna, et ma sellele varem ei mõelnud, sest autol on ju hea soojendus. Panen auto käima ja keeran kütte põhja. See teeb kõva suminat. Ja ei lähegi kaua, kui minu suunas hakkab puhuma ühtlane tugev õhuvoog. Soojatunne on hea. Ja nüüd ei lähe enam kaua, kuni auto üles soojeneb. Lumi katab nüüd kogu esiklaasi ja ma panen klaasipuhastid käima. Ma näen, et lumesadu on lakanud ja maapind eespool on valge ja ka puud metsas on valged. See on ilus pilt. Valged puud,

valge maa. Ja nüüd on autos mõnus ja soe. Aga ma ei saa jääda autosse istuma. Ma pean kellegi leidma. Ja üks teerada viis edasi metsa ja see peab ometi kuhugi viima ja seal peab olema inimesi. Nii et võib-olla lähen veidi seda teed mööda edasi metsa. Sest siis jõuan kindlasti inimeste juurde. Nii vist tulebki teha. Sest kui on teerada, peab küllap olema ka inimesi. Päriskindlasti, mõtlen ma. Metsas ja loodetavasti mitte liiga sügaval metsas peab ometi olema inimesi. Tuleb nad lihtsalt üles leida. Sellepärast ei saa ma lihtsalt autosse istuma jääda. Ma pean välja minema. Ma pean metsa minema. Ma pean kellegi leidma. Lihtsalt autos istumisest pole mingit kasu. Keerasin võtit, võtsin selle süütest välja ja pistsin jopetaskusse. Nüüd on minek, ütlesin ma, ma tõusin ja väljusin autost, lõin ukse kinni ja mõtlesin, et peaks auto lukku panema, aga sain siis kohe aru, et seda pole vaja, sest kui keegi tahaks autot varastada, siis olgu lahke, nagu ei saa nad seda paigalt liigutada nagu ma isegi. Hea küll. Tegin paar sammu ja märkasin, et kõnnin lumes. Sest maas oli õhuke lumekiht. Ma nägin, et kingad jätavad lumele

jäljed. Ma nägin, et auto oli lume all. Metsatee oli nüüd ka täitsa valge ja raske oli näha, kust tee täpselt läheb, aga too oli ikkagi nii enam-vähem nähtav, vähemalt nii ma lootsin. Ma läksin metsa sisse, rada pidi, jah, sest see pidi küll rada olema, mida mööda ma läksin, mis lookles puude vahele. Ma pidin nüüd lihtsalt edasi minema sügavamale metsa, kuni jõuan viimaks mõne majani, kus elab keegi, keegi, kes aitab mul autot lahti tõmmata, et ma saaksin tagasi suurele teele sõita. Aga ma peaksin küllap autoga tagurdama mööda kogu seda pikka metsateed, ah ei, miks ma küll niimoodi mõtlen, kui mitte varem, siis saaksin ma küllap ümber pöörata selle suvemaja juures, millest ma olin mööda sõitnud, loomulikult seal jah. Ja kuigi ette-tõmmatud kardinatega suvemajani oli hea pikk maa, polnud see nii kaugel, nii kaugele tagurdamisega saan ma küll hakkama, kindel mis kindel, mõtlesin ma. Nüüd ma pean lihtsalt kellegi leidma. Nüüd oli mul peas see ainus mõte. Leia keegi. Leia keegi nii ruttu kui võimalik. Leia keegi, kes saab mind aidata, aga mida ma ometi mõtlesin, sest pole ju mingit mõtet minna

pimedasse metsa kedagi otsima. Ma ei ole ilmselt kunagi eriti midagi lollimat teinud, kui et ma kõigepealt sõitsin oma auto kinni ja siis läksin metsa abi otsima, kuidas ma võisin tulla mõttele, et metsast võib abi leida, pimedast metsast, on vast mõte, ei, seda ei saa isegi mõtteks nimetada, see oli pigem äkkmõte, midagi selletaolist, midagi, mis mulle lihtsalt pähe tuli. See on jama. Puhas totrus. Lollus. Puhas ja selge lollus. Ja ma pole kunagi aru saanud, miks ma selliseid asju teen. Aga ma pole küll kogu oma viletsa elu jooksul mitte kunagi midagi niisugust teinud ja miks ma nüüd pidin seda tegema, sest ma pole kunagi varem hilissügisel metsas käinud ja veel nii õhtul hilja ja varsti läheb pimedaks, varsti ei näe ma enam sedagi, kus ma olen ja siis ei jõua ma kuskile kohale ja ma ei leia oma autotki enam üles, ei, no kui loll võib inimene olla, ei, see on hullem veel kui lollus, see on, ei, mul ei ole selle jaoks sõnagi mitte. Ja nüüd ma ei näe ju peaaegu midagi enam, nii pimedaks on siin puude vahel juba läinud. Ja siis veel lumi. Ja siis veel külm. Sest mul on külm. Mul on tõesti külm, mul on nii külm, et ma ei mäleta, et mul kunagi elus

oleks nii külm olnud. Aga kui ma nüüd vaid oma auto juurde tagasi jõuan, siis võin selle käima panna, kütte põhja keerata ja nahavahe soojaks saada, nagu öeldakse. Nahavahe soojaks saada. Keset pimedat metsa. Ja ma olen nii väsinud. Ma pean veidi puhkama. Aga kus ma saan maha istuda. Seal, seal eemal, kas see seal pole mitte kivi. Jah, on küll suur ja ümmargune kivi keset metsa, kivi, mis on kui istumiseks loodud ja selle kohal ripuvad oksad, mis on tüvel üsna kõrgel, nagu katus. Ja okstel on valge lumi. Valge on lumi, millel ma seisan, ja valge on lumi seal eemal okste peal. Ja siin otse minu ees on kivi, suur ja ümmargune ja nagu istumiseks loodud. Ma pean natuke puhkama. Ma pean kivile maha istuma. Aga kas ma võin seda teha, kuna mul on nii kole külm. Ma värisen ju. Aga ma olen nii väsinud. Ma pean kivile maha istuma. Ma lähen ja istun kivile. Aga olen ikka sama väsinud ja värisen sama palju. Või võib-olla kui ma nüüd kivi peal istun, on mul veelgi külmem kui enne, kui ma seisin ja kivi vaatasin, ja hoopis külmem kui siis, kui ma nende puude vahel kõndisin. Ja nii pole vist mingit mõtet siin kivi peal istuda.